

uvedených, i tu ovšem jen tehda, nebyl-li trest již vykonán. Nemůže se proto stěžovatel této amnestie proti kvalifikaci předražování na přečin z důvodu § 20, 2 a) cís. nař. s úspěchem dovolávat.

Čís. 295.

Zákaz, čepovati líhoviny, trvá po celý den volby, třebas by již skrutinium bylo skončeno (§ 32 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1920, Kr I 510/20.)

ter Jn I 120/21
K I 341/21

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. června 1920, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem dle §§ 32, 58 odst. I., čís. 7 zák. ze dne 29. února 1920, čís. 123 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného brojí proti rozsudku z důvodů § 281, čís. 5 a 9 a) i b) tr. ř. Ve směru prvním vytýká rozsudku nejasnost a neúplnost. Vady ty shledává v tom, že soud vzhledem ku přípisu městského úřadu, že volby skončeny byly již v 1 hodinu po poledni, kdežto obžalovaný čepoval pivo teprv v hodinách večerních a že po celý den voleb zachován byl v městě klid a pořádek, měl přikloniti se k mínění mírnějšímu a obžalovaného z důvodu omylu, jím tvrzeného, obžaloby sprostiti. Že těmito vývody nedovozuje se žádná z formálních vad, rozsudku vytýkaných, jest na snadě, neboť zmateční stížnost netvrdí, že by rozsudek ohledně některé rozhodující skutečnosti připouštěl pochyby, pokládá-li ji soud za prokázanou, čili nic, ani že by snad závažné výsledky hlavního přelíčení byly v rozsudku mlčením pominuty. Soud shora uvedenými skutečnostmi se zabývá, odpírá jim však právní význam pro posouzení věci. Právem-li či neprávem, možno vytýkati jen s hlediska zmatku materiálního. To činí ovšem též zmateční stížnost, dovolávajíc se omylu obžalovaného, přivoděného nejasným prý zněním zákona, že když volby byly již skončeny a v městě byl klid a pořádek, není závady, by v pozdní době večerní piva nečepoval a neprodával. Než takového omylu obžalovaného soud nezjišťuje, ba vylučuje jej přímo poukazem na zcela jasné znění zákona. Proto nelze vůbec míti zřízení k tvrzení zmateční stížnosti, že vzhledem k běžné praxi, která rozumí výrazem »den« jen denní hodiny od 6 hodin ráno do 6 hodin po poledni, jest předpis zákona pro laika pochybným. Po stránce právní stačí pak poukázati na to, že, i kdyby tu podobný omyl obžalovaného skutečně býval, šlo by tu jen o omyl právní, neznalost zákona, jež pachatele vzhledem k všeobecné zásadě, v §§ 3, 233 tr. z. vyslovené, vůbec omluviti nemůže. Zda takový omyl vzhledem k zcela jasnému obsahu oběžníku, všem hostinským obecním úřadem zasláného, byl vůbec možným, nebudiž tu řešeno. Tvrzení obžalovaného, že nejednal z nijakého úmyslu zjištěného, rovněž nepadá na váhu, neboť jde o zákonitý zákaz, ohrožený trestem, jemuž propadá dle zásady § 238 tr. z. ten, kdo zákaz překročil, i tehda, když tu zvláštního zlého úmyslu ne-

bylo a z činu žádná škoda nepovstala. Zda úmyslu zákonodárcovu, chrániti čistotu, nerušený a klidný průběh voleb a svobodné jich provedení, nebylo již dostatečně vyhověno tím, že šetřeno bylo zákazu výčepu lihovin přes ukončení skrutinia netřeba zkoumati, kdyžtž zákonodárce sám uznal vhodným, vysloviti dotýčný zákaz pro celý den volby a celý den předcházející.

Čís. 296.

Předražování. Kosmetické přípravky, jež slouží zároveň za prostředky léčebné, jsou předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1920, Kr I 401/20).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Mladé Boleslavi ze dne 19. května 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle § 25, odst. 4 a přestupkem dle § 20 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že »Pixavon« a »Bay-Rum«, ohledně nichž obžalovaný rovněž byl uznán vinným oběma shora označenými činy trestnými, nejsou předměty potřeby (zmateční stížnost nesprávně mluví o předmětech potřeby nezbytné), nýbrž přípravkami kosmetickými, kterých užívá jen nepatrné procento lidí a to prý spíše z důvodů kosmetických, jelikož jich není zapotřebí k udržení zdravých vlasů. Tu ocitá se stížnost především v podstatném rozporu s příslušným skutkovým zjištěním nalézacího soudu, který v obou předmětech spatřuje ochranné prostředky proti tvoření se lupů, tedy prostředky proti chorobě vlasové pudy a takto i jistý druh léčiva. Že však prostředky léčebné jsou předměty potřeby, toho zajisté doličovati netřeba; poněvadž pak potřeba, prostředků těch požívati, přirozeně omezena jest pouze na ty, u nichž nastala nutnost, tu kterou chorobu léčiti nebo snaha, jejímu vzniku předejiti, pozbývá pudy také námitka zmateční stížnosti, dle níž prostředků, o něž jde v tomto případě, používá jen zlomek obyvatelstva. Neníť na místě, omezovati pojem a obor předmětů potřeby na předměty, způsobilé sloužití potřebě všech a hodící se pro kohokoliv, stačíť, že používání jich jest potřebou jisté značnější části obyvatelstva; pro posouzení rozsahu tohoto zlomku pak nemůže býti směrodatným počet těch, kdož používají právě výrobků té které jednotlivé firmy neb určitého obchodního označení, nýbrž těch, kdož prostředků téhož druhu určených k léčení neb zamezení té které choroby, tedy v daném případě prostředků proti chorobám vlasové pudy vůbec používají, osob takových pak je počet zajisté nemalý.